

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ

Η έλληνική νεκρολογία του λήξαντος έτους καταλέγει ἐν τοῖς μᾶλλον δικηρομένοις δύναμεσι καὶ τὸν **Γεώργιον Τυπάλδον Ιακωβάτον**, ἐν τῶν σπουδαίων ἔργατῶν τῆς ἐνώσεως καὶ ἐν τῶν εὐγλωττοτέρων πολιτικῶν ἡγητόρων τῆς Ἐπτανήσου καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ο **Ιακωβάτος** ἐγεννήθη ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας τῷ 1814, ἢξοῦ εἰπατριδῶν. Νεώτατος μετέβη εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ Πανεπιστήμιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο τότε Ιόνιος Ἀκαδημία. Ἐκεῖ μετὰ ἐντελὴ ἐγκυροποιηθεὶς ἐκπαιδεύσιν ἐσπούδασε τὴν νομικὴν καὶ ἐγένετο διδάκτωρ, ἀκολούθως μετέβη εἰς τὸ ἐν Πίση τῆς Ἰταλίας Πανεπιστήμιον ὅπου ἐκ δευτέρου ἐτιμήθη μὲ τὸ διπλωμα τοῦ διδάκτορος τοῦ δικαίου. Περιηγηθεὶς ἐπειτα τὴν Ἰταλίαν, μετέβη κατόπιν εἰς Παρισίους ἐνθα δηροάσθη διαφόρων μαθημάτων τῆς νομικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας. Ἐκεῖθεν ἐπανηλθεν εἰς Κεφαλληνίαν, ἐνθα μετήρχετο τὸν δικηγόρον.

Ἄξια μνείας είναι ή ἀδελφότης τῶν Ιακωβάτων. Ο πρεσβύτατος τῶν ἀδελφῶν ήτον δ Κωνσταντῖνος, ἀνὴρ ἐπίσημος γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ γνωστὸς μάλιστα ὑπὸ τὸ δημόσιο τοῦ ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως Τυπάλδου. Οὗτος διέπρεψεν ὡς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Ιονίῳ Ἀκαδημίᾳ, ἐξελέχθη δὲ παρὰ τοῦ κλήρου Κεφαλληνίας πρῶτος ὑποψήφιος διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς νήσου ἐκείνης τῷ 1841, ἀλλ’ ή ἐκλογὴ αὔτοῦ δὲν ἐπεκυρώθη παρὰ τῆς ἀντιπαθούσης αὐτῷ ἀγγλοϊονικῆς κυβερνήσεως. Μετὰ τοῦτο μεταβήσεις εἰς Κωνσταντινούπολιν προεχειρίσθη εἰς ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως, ἔλαβε σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν

τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἰακωνίας τῆς Ἑλλάδος ὡς μέσος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1851, καὶ μηδὲν δ πραγματικὸς καθιδρυτὴς καὶ δ ἐπὶ μηχρὶ ἔτοι ἔξοχος διευθυντὴς καὶ καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερατικῆς Σχολῆς. Ὁ ἔξοχος οὗτος ἀλητικὸς διήνυτε τὰ τέλευτα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐν Δηξουρίῳ, ἔνθι ἀπεβίωσε τῷ 1865. Μετὰ τὸν Κωνσταντινον μηημονευτέος δ Νικόλιος, γενόμενος δῆμαρχος Αηδουρίου, βουλευτὴς καὶ Πρόεδρος Βουλῆς τῷ 1879. Μετὰ τούτου ἔρχεται δ ἔχαλαμπος, ίατρὸς ἴκανος καὶ φιλάνθρωπος, γενόμενος πολλάκις βουλευτὴς. Νεότερος πάντων ἦτον δ Γεώργιος, θετις δῆμος ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκουγενείας.

Ο Γεώργιος ἦτον ἀνὴρ εὐρύεστατος, πολυμαθὴς, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας φιλονικγώτας, σεμνὸς, ἔντιμος, κατεχόμενος ὑπὸ ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων ἀνωτέρων. Βέβηκει μέγα γόντρον ἐπὶ τῶν περὶ καντὸν καὶ ἐπὶ τοῦ λακοῦ τῆς ἰδίας ἑκυτοῦ πατρίδος. Εἶχε δὲ θεοφίλος ἀναστατων ἀξίαν δύποτε διετέρες, ἐκν ἦτεν εὐνοϊκώτεροι αὐτῷ τινὲς περιστάτεταινοι διετέρες, ἐκν ἦτεν εὐνοϊκώτεροι αὐτῷ τινὲς περιστάτεταινοι διετέρες, ἐκν ἦτεν εὐνοϊκώτεροι αὐτῷ τινὲς περιστάτεταινοι διετέρες, τοῦ βίου του, καὶ ἐκν δὲν ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν συγχάκις ἀπὸ τῶν ὅρων τοῦ προκατικοῦ βίου ἔκτακτος ἰδιοτροπία. Τὰ πρακτικὰ τῆς ΒΖ ἐν Ἀιγαίῳ, συνελεύσεως καὶ τῶν Βουλῶν τῆς Επανάστου καὶ τῆς Ἑλλάδος γέμουσιν ἀγρεύσεων εὐγλωττοτάτων καὶ ἐνίστητε ἐμβριθεστάτων τοῦ ἔξοχου ἥρτορος. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἐπικρατούσης σήμερον παρ' ἡμῖν πεζότητος, ἀδύνατον εἶναι γὰρ προσβλέψη τις μετὰ περιεργίας καὶ συμπαθείας πρὸς τὴν ἰδιόρυθμον ταύτην προσωπικότητα.

Ὕπὸ ἵστορικὴν ἔποψιν τὸ σπουδαιότατον μέρος τοῦ πολιτικοῦ σταδίου τοῦ Ιακωβίδιτον εἶνε ἡ πολιτεία αὐτοῦ ὡς βουλευτοῦ Κερκυληνίας ἐν τῇ θ'. Ιονίῳ Βουλῇ. Οἰκνδήποτε καὶ ἐὰν φέρῃ τις κάρισιν περὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν προκατών τῆς σελίδος ἐκείνης τῆς ἵστορίας τῆς Επανάστου, δέον γὰρ δυολιγήσῃ, δτι οἱ πρωταγωνιστέσσαντες τότε ἡζοσπάσται μεγάλως συνετέλεσαν εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως. Καθ' ἡ βεβαιούσιν κατέκοοι μάρτυρες, ἡ εὐγλωττία τοῦ Ιακωβίδου καὶ τὴν βουλευτικὴν ἐκείνην περίοδόν ἦτο τι ἀληθῶς ἐξαίσιον.

Τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ήμιν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς λε-
πτομερὴ ἀφήγησιν τῶν γεγονότων. Πλὴν πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀνα-
γνῶστες τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος θέ-
λουσιν ἀνηγγάγειν τὸ κατωτέρω ἴστορικὸν κείμενον, ὥπερ συνοψίζει
ἐν δλίγοις δλον τὸ ἴστορικὸν ἔργον τῆς πολυυθρηλήτου ἑκείνης θ.
Ιονίου Βουλῆς. Ἐδού αὐτὸ, οἷον ἐπαρχούσις εν αὐτῷ τότε δὲν Κε-
φαλληνίας βουλευτὴς Ιωάννης Τυπάλδος (Δοτοράτος-Καπελέτος).

— «Σχέδιον Ψηφίσματος τῆς Βουλῆς τῶν ἀντε-
προσώπων. — Ἐπειδὴ ἡ ἀνεξαρτητὰ, ἡ κυριαρχία καὶ ἡ
εθνικότης ἐκάστον λαοῦ, εἴναι δικαιώματα φυσικὰ καὶ ἀπαρά-
γραπτα. Ἐπειδὴ δὲ λαὸς τῆς Ἐπτανήσου ἀπαρτίζωρ μέρος ἀρα-
πόσπαστος τῆς Ἐλληνικῆς φυλῆς, στερεῖται σήμερον τῆς πραγ-
ματικῆς ἀπολανῆς καὶ ἐξασκήσεως τῷ τοιούτῳ δικαιωμάτων.
Ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξέλεγχοις πλέον αἱ ὁρογμαὶ, ἔτεκα
τῷ ὅποιων ἐτέθη ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Προστατευτικὴν, δυνάμει
συνθήκην, εἰς τὴν ὅποιαν οὐδεμιαν ποτὲ ἔδωκε συγκατάθεσιν.
Ἐπειδὴ τέλος μαρίας τις τῆς Ἐλληνικῆς φυλῆς εἰς τὴν ὅποιαν ἀρή-
κει δηλαδὴ ἡ ἀπελευθερωμένη Ἐλλάς, ἀρέκτησε τὰ κυριαρχικὰ
καὶ ἐθνικὰ αὐτῆς δικαιώματα. Άι' δὲ ταῦτα ἡ πρώτη ἀπελευθέρωση
Βουλῆς τῷ ἀντιπροσώπων τῆς Ἐπτανήσου διακηρύσσει. "Οτι ἡ
διμοθυμος, στερεὰ καὶ ἀμετάτρεπτος θέλησις τοῦ Ἐπτανησια-
κοῦ λαοῦ εἴναι ἡ ἀράκτησις τῆς ἀρεξαρτητικας του, καὶ ἡ ἔρωσις
αὐτοῦ μὲν τὸ λοιπὸν ἔθρος του, τὴν ἀπελευθερωμένην Ἐλλάδα.
Ἡ παροῦσα διακήρυξις ἀέτει διαβιβασθῇ, διὰ διαγράμματος τῆς
Βουλῆς πρὸς τὴν προστάτιδα Αύγουστον, διὰ διὰ τῷ ἀρμοδιῶτιων
μέσων διακοινώσῃ αὐτὴν εἰς τὰς λοιπὰς τῆς Εὐρώπης Δυνάμεις
διὰ τὰ ἐκεργήσωσιν δύοδι πρὸς ταχεῖαν αὐτῆς πραγματοποίησιν.
Ἐρ τῇ Βουλῇ τῷ ἀντιπροσώπων τῆς 26ης Νοεμβρίου 1850.
Ἐρ τῇ Βουλῇ Γεράσιμος Α. Λιβαδᾶς, Νεδάλης Δομε-
νογίνης, Ἡλίας Ζερόδης, Ιωσήφ Μούριδρός άτος, Τηλέμαχος Πατέρης,
Ιωάννης Τυπάλδος, Δατοράχτος, Σταύρος Τζέλος, Πυλαριών, Γεώργιος
Τυπάλδος, Ιακωβάτος, Χριστόδουλος Πορφύρης.

³ Απὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἣν συνοψίζει τὸ ἀνωτέρω κείμενον, δ

Τακωθάτος ἐξαρχνίζεται σχεδὸν ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ πολιτικοῦ σταδίου. Ο **Τακωθάτος** ἥτοντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῶν προτερημάτων καὶ τῶν ἐλαττωμάτων αὔτῶν, γρηγορεύουσιν ως μοχλοὶ εἰς σπουδαῖα; πολιτικὲς κινήσεις, ἀλλ' οἵτινες παρελθούσης τῆς δεξείας κρίσεως; εἰσὶν ἀνίκανοι πρὸς πρακτικὴν ἐργασίαν.

Τὸν ἴστορικὴν ἔποψιν, δ **Τακωθάτος** δύναται νὰ θεωρηθῇ δικαίως, ως εἰς τῶν ακθιδρυτῶν τῆς ἑνώσεως τῆς Ἐπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦτο ἀκεῖ πρὸς ἀποθινάτισιν τοῦ ὄντος του. Εκτὸτε δομοὶς παύει τὸ πρακτικὸν αὔτοῦ στάδιον. Καίτοι εὑροῦς πάντοτε καὶ εὐγλωττοῖς, οὕτε εἰς τὴν Ἑλλάδα οὔτε εἰς τὴν Ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἡδυνήθη νὰ χρησιμεύσῃ πλέον, καταναλώσας δλην αὔτου τὴν ἵκκνότητα εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐν τῷ ἐλληνικῷ κοινοθίῳ λίστα καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του προσωπικοὺς ἀγῶνας.

Ο **Τακωθάτος** ἥτο ἔγγονος τοῦ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Βενετῶν ἐκ Κερκληνίκης τῷ 1797 κρεουργηθέντος ὅπο τοῦ ὄχλου τοῦ Ληξούριου, ἔρχοντος Ἀγγέλου Τυπάλδου. Τὸ προσεπάνων μονον **Τακωθάτος** ἥτις αλιστὴ Γιάνοι πατέρος ἐσ πησίου ως διεκριτικὸν ἀπὸ πολλῶν γενεῶν ἢ οἰκογένεια αὔτη ἀπό τινος προγόνου **Τακωθάτου** Τυπάλδου. Η ἡπὲρ τοῦ δεικότου πέμπτου αἰῶνος ἐν Κεφαληνίᾳ ἐγκατεστημένη ἴστορικὴ καὶ πολὺ μελής οἰκογένεια τῶν **Τυπάλδων** κατάγεται ἐξ Ιταλίας. Συλλέγεται προσαγορεύοντας οὗτοι φραμπίται, διποδικιρούμενοι εἰς δικρότους κλάδους διεκρινομένους διὰ προσεπάνων. Εγουστὶ δὲ κοινὸν οἰκόσημον, θυρεόν κυνοῦν περιέχοντα λέοντα χρυσοῦν ἐστεμμένον, ίσταμενον ἐπὶ τῶν διπισθίων ποδῶν καὶ προσθετεῖσμένον δύο ἀργυροῦς στήλαις. Ο θυρεὸς ἐπιτεφεσταὶ τῷ στέμματι τῆς Βενετικῆς εὐγενείας

* * - *